

решението за нападение бѣше взето. Тя си служеше съ всички сръдства на воюване въ любовта презъ нашето време, само за да го държи долу, подъ малкиѣ токчета на обувкитѣ си.

Той разбираше това, но нали безъ нея не можеше!

Бѣше пленникъ на жестокъ неприятель.

Но единъ день случайността го направи, ако не победителъ, то поне противникъ съ равни сили. Разхождаше се съ една стара позната отъ провинцията, съ която случайно се бѣха видѣли на улицата.

Тя ги среща. Поздрави го и си извърна нехайно главата, преструвайки се, че ѝ е все едно, и отмина.

Той бѣше готовъ веднага да остави познатата си и да догони онази, която обичаше, но си запали цигара и продължаваше да върви напредъ, слушайки, вече разсѣянъ и неспокоенъ, това, което говорѣше старата позната отъ провинцията.

Изведнѣжъ видѣ на отсрещния жгълъ, задъ единъ афишъ, да се подава нейната глава.

— А, значи тя ме следи? — помисли си той и се направи, че не я е забелязалъ.

Завиха по друга улица. Тукъ неговата позната се отдѣли и влѣзе въ една кжца у своя приятелка.

Тръгна самъ. Пушеше.

Още за по-голѣма негова изненада тя изкочи отъ една пресѣчна улица и право срещу него . . .

Лицето и бѣше пламнало. Очитѣ и блѣстѣха. Ноздритѣ ѝ бързо се разширяваха и стѣсняваха.

Дръпна го за ржката и силно извика въ лицето му:

— Изпрати я, а?